

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marzec 2023 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kryńska-Mozolewska

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2023 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 15zzs² ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020r., poz. 1842, tekst jednolity.)

sprawy R. T. (1)

przeciwko (...)w W.

o jednorazowe odszkodowanie

na skutek odwołania R. T. (1)

od decyzji (...) w W. z dnia (...) r. znak (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu prawo do jednorazowego odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy jakiemu uległ odwołujący R. T. (1) w dniu 18 października 2018 r odpowiadające 10 % (dziesięć procent) stałego uszczerbku na zdrowiu;
2. zasądza od pozwanego (...) w W. kwotę 180,00 złotych (sto osiemdziesiąt 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 276/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...)roku znak: (...) (...) w W. odmówił R. T. (1) prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. W uzasadnieniu podał, że nie wystąpiła żadna przyczyna zewnątrz zdarzenia. Zachowanie pracownika nosiło zmanioną rażącego niedbalstwa co wyłącza prawo do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego.

(decyzja z dnia 30 kwietnia 2019 roku – a.r.)

Od powyższej decyzji R. T. (1)wniósł odwołanie wskazując, że nie doszło przez niego naruszenia przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia.

(odwołanie – k. 1-3)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie powtarzając argumentację z zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 6-6v)

Sąd ustalił, co następuje :

R. T. (1) jest zatrudniony w (...) w W. na stanowisku wykładowcy w (...).

W dniu 18 października 2018 roku odwołujący się prowadził zajęcia ze studentami (...). Po zakończonych zajęciach, kiedy studenci opuścili salę odwołujący wspinał się po drabinie gimnastycznej przytwierdzonej do ściany w celu zamknięcia dwóch okien. Po zamknięciu okien podczas próby zejścia w dół, prawa noga ześliznęła się. Odwołujący stracił równowagę i spadł w dół na prawą rękę - z wysokości 2,5 metra. Po czym wyszedł na antresolę znajdującą się na siłowni. W tym czasie podszedł do niego pracownik (...) T. K., który stwierdził że należy wezwać (...) które zawiozło odwołującego do szpitala celem zaopatrzenia.

R. T. (1) na drabinki wszedł bez asekuracji drugiej osoby, nie miał zapewnionych przez pracodawcę środków zabezpieczających przed upadkiem, ale w momencie zdarzenia miał aktualne szkolenie BHP, które jednak nie dotyczyły sposobów korzystania z drabinek oraz otwierania i zamykania okien na wysokości. Takie szkolenia przeprowadzono dla pracowników dopiero po wypadku.

W pomieszczeniu w którym doszło do wypadku był prowadzony remont, co spowodowało, że na podłodze osiadał kurz a tym samym otwieranie okien było konieczne. Okna miały uszkodzony mechanizmy zamykania z dołu, dlatego przed zajęciami i po ich zakończeniu była konieczność obsługi ich z poziomu drabinek. Odwołujący zgłaszał pracodawcy, że mechanizm otwierania/zamykania okien jest niesprawny, ale do dnia wypadku pracodawca nie naprawił tego mechanizmu.

(protokół nr (...) r. – a.r.; zeznania odwołującego R. T. (1) – k. 19-20; zeznania świadka P. F. – k. 75-76)

Po wypadku odwołujący trafił do Szpitala (...), gdzie wykonano nastawienie i stabilizację złamania otwartego nasady dalszej kości promieniowej. Po zakończeniu leczenia u odwołującego pozostała wygojona blizna po prawej stronie prawego nadgarstka oraz ograniczenie ruchomości prawego stawu promieniowo-nadgarstkowego (zgięcie dłoniowego 50st. – po lewej stronie 70st; zgięcie grzbietowe 30st – po lewej stronie 50st; pronacja prawidłowa, spinacza 60st – po lewej stronie 85stopni). Odwołujący ma obecnie zachowany prawidłowy zakres ruchomości stawów palców prawej ręki. Złamanie wygoiło się z niewielkim przemieszczaniem (skróceniem) nadgarstka, bez znacznego przemieszczenia odłamów kostnych i bez znacznego zniekształcenia.

Odwołujący w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 października 2018 roku doznał stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10% ustalonego na podstawie punktu 122a załącznika nr 1 do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania.

(opinia biegłego ortopedy K. K. – k. 105-105v, k. 123-123v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów z akt organu rentowego, zeznań odwołującego R. T. (1) oraz zeznań świadka P. F. którym dał wiarę w całości. Sąd nie mając wiedzy medycznej w zakresie ocen wysokości procentowej uszczerbku na zdrowiu dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy. W tej sprawie dwóch ortopedów wydało opinie, a mianowicie – M. G. oraz K. K..

Sąd nie oparł się na opinii biegłego ortopedy M. G. i dopuścił dowód z opinii innego biegłego – ortopedy K. K.. W tym zakresie Sąd miał na względzie, że biegły M. G. w sposób dowolny przyjął, że poszerzenie nadgarstka o 1cm (10% obrysu nadgarstka) jest znaczne, a także, że doszło do dużego ograniczenia ruchomości nadgarstka prawego u odwołującego, skoro deficyt wynosi mniej niż 50%. W ocenie sądu biegły M. G. wyciągnął poprawne wnioski z analizy dokumentacji medycznej oraz badania odwołującego. Przebytego złamania w ocenie Sądu, zgodnie z tym co wskazał biegły K. K. nie można oceniać na podstawie punktu 122b załącznika nr 1 do rozporządzenia. Wynika to z faktu, że złamanie kości w

prawej dłoni u odwołującego, wygoiło się bez znacznego przemieszczenia odłamów kostnych, nie doszło do znacznego zniekształcenia nadgarstka i dużego ograniczenia zakresów ruchomości. Opinia biegłego ortopedy K. K., zdaniem Sądu zawierała całkowicie logiczne wnioski z szerokim uzasadnieniem. Dodatkowo biegły wyjaśnił dlaczego należy oceniać uszczerbek na zdrowiu z wykorzystaniem punktu 122a załącznika do rozporządzenia, a nie punktu 122b.

Sąd miał na względzie, że w opinii uzupełniającej biegły K. K. podtrzymał swoje wnioski z opinii głównej, a dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej byłoby zasadne jeśli odwołujący przedstawiłby wynik badania EMG prawej dłoni, a także badania RTG po usunięciu materiału zespalającego. Tychże dokumentów odwołujący nie dostarczył i cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego K. K.. Niezasadne było również dopuszczanie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy ze względu na to, że taki dowód zmierzałby do przedłużenia postępowania, a wszystkie fakty niezbędne do wydania wyroku zostały ustalone.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sąd uzyska od biegłych wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.). Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy. Nie zachodziła więc potrzeba uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu.

Przedmiotem rozpoznania Sądu w tej sprawie było odwołanie od decyzji odmawiającej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 18 października 2018 roku, którego doznał odwołujący.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1205, dalej jako: ustawa wypadkowa), ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Ust. 2 powołanego przepisu definiuje trwały uszczerbek na zdrowiu jako takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nie rokujące poprawy. Z kolei w następnym ustępie zdefiniowano długotrwały uszczerbek na zdrowiu - jako takie naruszenie sprawności organizmu, które, powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie. Przesłankami przyznania ubezpieczonemu jednorazowego odszkodowania za wypadek przy pracy są: wystąpienie wypadku przy pracy (lub choroby zawodowej) oraz stały (lub długotrwały) uszczerbek na zdrowiu. Obie te przesłanki muszą być spełnione łącznie. Natomiast jak stanowi przepis art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje zasiłek chorobowy.

Definicję wypadku przy pracy zawiera art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy wypadkowej. Za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;

3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy. Z kolei zgodnie z art. 2 pkt 13 ww. ustawy "uraz" to uszkodzenie tkanek ciała lub narządów człowieka wskutek działania czynnika zewnętrznego.

Zatem aby określone zdarzenie zostało uznane za wypadek przy pracy musi spełniać łącznie następujące warunki:

- mieć charakter nagły,
- być wywołane przyczyną zewnętrzną,
- powodować uraz lub śmierć,
- być związane z pracą, wykonywaniem czynności pracowniczych.

Brak jednego z w/wym. elementów nie pozwala na uznanie zdarzenia za wypadek przy pracy. Definicja wypadku, zawarta w art. 3 ust. 1 obowiązującej ustawy wypadkowej, opiera się na pojęciu przyczyny zewnętrznej, podobnie jak definicja wypadku obowiązująca do dnia 31 grudnia 2002 r. na gruncie art. 6 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach pieniężnych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. 1983 r. Nr 30, poz. 144). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalil się już od dawna pogląd polegający na szerokim rozumieniu przyczyny zewnętrznej, zgodnie, z którym zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego, zdolny - w istniejących warunkach - wywołać szkodliwe skutki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1999 r., II UKN 87/99 - OSNP 2000/20/760). Pogląd ten został zaakceptowany także w późniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego, który przyjął, że w tym znaczeniu przyczyną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, zwierzę, siły przyrody, lecz także czyn innego osobnika, a nawet praca i czynność samego poszkodowanego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2005 r., I UK 257/04, System Informacji prawnej LEX nr 390131 ale przede wszystkim wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 lipca 2007 r., I UK 20/07, OSNP 2008/17-18/265 oraz z dnia 27 kwietnia 2009 r. I UK 336/08, M.P.Pr. 2009/8/43).

Jak wyjaśnił szczegółowo Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia z dnia 4 marca 2013 r., I UK 505/12, OSNP 2014/2/27, LEX nr 1318181, G.Prawna (...), Lex 1318181) w którym Sąd ten odniósł się do dotychczasowego orzecznictwa w tym zakresie: „zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik zdolny wywołać w istniejących warunkach zdarzenie powodujące skutki w postaci śmierci lub urazu zdrowotnego. Jest to impuls powodujący wypadek i wyzwalający w jego toku czynnik zewnętrzny powodujący uraz lub śmierć. W każdym razie może to być - powodujące uszkodzenie ciała - działanie sił przyrody, narzędzi pracy, maszyn, spadającego przedmiotu; czyn innej osoby, jak również zaviniona lub mimowolna czynność samego poszkodowanego (np. potknięcie się, odruch, upadek - nawet na gładkiej powierzchni), byleby nie zachodziły podstawy do stwierdzenia, że wypadek został spowodowany wyłącznie schorzeniem tkwiącym w organizmie pracownika, łączącym się choćby ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1963 r., zasada prawna, III PO 15/62, OSNCP 1963 nr 10, poz. 215 oraz wyroki z dnia 16 czerwca 1980 r., III PR 33/80, LEX nr 14532 i z dnia 28 kwietnia 2005 r., I UK 257/04, LEX nr 390131).

W niniejszej sprawie Sąd ustalił, że zdarzenie z dnia 18 października 2018 roku spełniało przesłanki wypadku przy pracy. Organ rentowy nie kwestionował związku zdarzenia z pracą, kryterium nagłości zdarzenia polegającego na potknięciu się. Kwestią sporu było ustalenie czy zdarzenie było wywołane przyczyną zewnętrzną, a także czy spełnione są przesłanki z art. 21 ustawy wypadkowej.

W ocenie Sądu w tej sprawie zdarzenie z dnia 18 października 2018 roku było spowodowane przyczyną zewnątrz w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej. W wyroku z dnia 16 czerwca 1980 r. III PR 33/80, LEX nr 14532 Sąd Najwyższy uznał, że "przyczyną zewnętrzną w rozumieniu art. 6 ustawy wypadkowej z dnia 12 czerwca 1975 r. może być nawet niefortunny odruch pracownika - jego nieskoordynowane poruszenie się powodujące potknięcie się i upadek nawet na gładkiej powierzchni. Sąd w niniejszej sprawie ustalił, że przyczyną zewnętrzną upadku z wysokości

odwołującego było jego poślizgnięcie się na szczeblu drabinki przymocowanej do ściany. I to stanowiło przyczynę zewnętrzną.

Główna argumentacja ZUS sprowadzała się do tego, że odwołujący swoim zachowaniem naruszył przepisy o ochronie życia i zdrowia – art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej.

W tym miejscu należy podkreślić, iż skoro organ rentowy (do czego jest uprawniony) uznaje, że wyłączną przyczyną wypadku przy pracy było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa, co w myśl art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej wyklucza możliwość skorzystania przez ubezpieczonego ze świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego - to ciężar dowodu - wykazania powyższego, obciąża organ rentowy (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 3 grudnia 2013 r., III AUa 819/13). Analizując treść przepisu art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej należy wskazać, iż w pierwszej kolejności musi dojść do naruszenia przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia. Chodzi zatem o zachowania bezprawne, niezgodne z obowiązującymi regulacjami z zakresu ochrony życia i zdrowia. Podstawowy problem związany jest z określeniem przedmiotowych unormowań, gdyż w zasadzie brak przepisów, które nakładałyby na ubezpieczonego generalny obowiązek dbałości o własne zdrowie. W przypadku pracowników należy wskazać na takie zachowania, które objęte zostały przedmiotowym zakresem regulacji art. 207 § 2 KP, a zatem odnoszące się do warunków bezpiecznej i higienicznej pracy.

Kolejnym warunkiem jest naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia było wyłączną przyczyną wypadków. Wyłączność należy oceniać według kryterium prawa cywilnego, zatem w granicach normalnego związku przyczynowego, a zatem z wyłączeniem sytuacji, gdy pochodząca od ubezpieczonego przyczyna pozostawała tylko w przypadkowym związku przyczynowym z powstaniem wypadku przy pracy. W orzecznictwie stwierdza się z kolei, że wyłączność oznacza, że pracodawca w żaden sposób nie przyczynił się do wypadku. Niemniej zasadna wydaje się, oprócz zachowania samego poszkodowanego, ocena całokształtu okoliczności zdarzenia, w tym zwłaszcza zachowań innych jego uczestników oraz zaniedbań organizacyjno-technicznych pracodawcy. Ostatnią przesłanką wyłączającą możliwość ubiegania się o świadczenia jest wina ubezpieczonego w postaci umyślności lub rażącego niedbalstwa. W praktyce do rzadkości należy zaliczyć sytuacje, w których ubezpieczonemu można przypisać winę umyślną. Wówczas, bowiem musiałby on dążyć do określonego skutku (wypadek przy pracy), lub przewidując możliwość jego wystąpienia, godzić się na to. W przypadku rażącego niedbalstwa, zachowania graniczącego z umyślnością, należałoby przyjąć, że ubezpieczony ma świadomość, że jego zachowanie spowoduje określone skutki, lecz bezpodstawnie sądzi, że ich uniknie bądź też skutków tych nie przewiduje, mimo że powinien przewidzieć. Jeśli chodzi o ustalenie winy, to należy wziąć pod uwagę zarówno znajomość przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia pracownika, które pracownik powinien znać bądź, których znajomości można było od niego wymagać, jak również możliwość przewidzenia, w konkretnych okolicznościach, że ich naruszenie może doprowadzić do wypadku przy pracy.

W niniejszej sprawie organ rentowy odmawiając odwołującemu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy niezasadnie powołał się na wyłączność naruszenia przez odwołującego przepisów o ochronie życia i zdrowia, jako przyczynę wypadku przy pracy. Sąd ustalił, że w rzeczywistości przyczyny leżące u podstawy wypadku przy pracy z dnia 18 października 2018 roku nie dotyczyły wyłącznie odwołującego, ale przede wszystkim pracodawcy. W ocenie Sądu zamykanie okien położonych na poziomie 3 – 3,5 metra z drabinki zainstalowanej na siłowni stanowiło naruszenie przepisów bhp. Sytuacja ta wymuszona była okolicznościami obiektywnymi, niezależnymi od odwołującego, który z powodu trwającego remontu na siłowni musiał otwierać okna z powodu unoszącego się kurzu i pyłu po remoncie. Pracodawca zaś nie zapewnił odwołującemu środków ochrony przed upadkiem z drabinki. W tym zakresie odpowiedzialność za nieprawidłowe przeszkolenie i niezapewnienie środków ochronnych odwołującemu ponosi pracodawca.

Reasumując działanie odwołującego polegające na ześlizgnięciu się a drabinki na którą wchodził celem zamknięcia okien nie było wyłączną przyczyną wypadku, albowiem współprzyczyną było nie przeszkolenie odwołującego, niezapewnienie sprawnego mechanizmu zamykania okna i niezapewnienie przyrządów do zabezpieczenia się podczas

wchodzenia na drabinki aby zamknąć ono. Także odwołujący zachowuje prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

W kwestii wysokości jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy Sąd nie posiadając wiedzy z zakresu medycyny, wobec tego dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy. Ostatecznie wysokość stałego uszczerbku na zdrowiu ustalono na podstawie przekonującej i spójnej co do wniosków – opinii biegłego ortopedy K. K.. Sąd ustalił, że odwołujący doznał urazu prawej ręki, a mianowicie złamania kości prawej promieniowej oraz nadgarstka prawego. Po zakończeniu leczenia i rehabilitacji, u odwołującego jest wygojona blizna po prawej stronie prawego nadgarstka, ma on ograniczenie ruchomości prawego stawu promieniowo-nadgarstkowego. Ma jednak zachowany prawidłowy zakres ruchomości stawów palców prawej ręki. Złamanie wygoiło się z niewielkim przemieszczaniem (skróceniem) nadgarstka, bez znacznego przemieszczenia odłamów kostnych i bez znacznego zniekształcenia. Odwołujący w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 października 2018 roku doznał stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10% ustalonego na podstawie punktu 122a załącznika nr 1 do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania.

Mając na względzie powyższe Sąd zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 30 kwietnia 2019 roku przyznając odwołującemu prawa do jednakowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 18 października 2018 roku w wysokości 10% stałego uszczerbku na zdrowiu. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)